

λόγους τάξεως πολεμικής», όπως έγραφε στην ήμερησία διαταγή του.

Έκει κοντά ήταν και μια μπουραρία. Ο Στάβαρης, συναντήσας μερικούς παληαδελφούς, έκάθησε για να ξεκουρασθή λιγάκι, κροταλίζων τὸ μαστίγιόν του και αφήνων ν' άνεμίζη πολεμικῶς ἢ γενειάδα του ὡς σημαία τοῦ προφήτου.

Εἶχε κάτι τὸ ἀρήϊον ἀπὸ τὸ ἡλιοψήσιμο, τίς σκόνες και τίς κακουχίες τόσων ἡμερῶν. Δέκα ποτήρια μύρας παγωμένης, τὰ ὁποῖα κατέβασε «ὀμαδόν», δὲν μπόρεσαν νὰ σβύσουν τὴ φλόγα τοῦ πολέμου, πὺ εἶχεν ἀνάψει μέσα του, ὅταν ἀκούσθηκε ἕνας θόρυβος στὸ τάγμα του.

Ὁ Στάβαρης ἐσφύριξε και ἤλθεν ὁ ὑπασπιστής.

— Τί εἶνε; Τί συμβαίνει, κύριε ὑπασπιστά; τοῦ φώναξε.

— Κύριε ταγματάρχα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ὑπασπιστής, σταθεῖς ἐνώπιόν του «εὐθυτενῶς» και φέροντας τὸ σέβας, οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ζητοῦν ἄδειαν διανυκτερεύσεως στὴν πόλι και οἱ δύο σκοτωμένοι... παραπονοῦνται ὅτι δὲν τοὺς δῶσανε συσσίτιο!

Οἱ τῆς παρέας τοῦ μακαρίτη Στάβαρη ἔμειναν ἐνεοί.

— Βρὲ ἀδερφέ, τοῦ λένε, τί ὄργη, Δευτέρα Παρουσία ἔγινε στὸ τάγμα σου;...

* * *

Τὴν μεθεπομένην πὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη πάλι ψευδομάχη, κατόπιν ἰδιαιτέρων και ὑπευθύνων διαταγῶν τοῦ κ. ταγματάρχου, ἐχάσαμεν ἐντελῶς ἀπὸ μπροστά μας... τὸν ἐχθρό!

Βαδίζαμε, βαδίζαμε και ἐχθροῦ οὔτε σκιά συναντούσαμε! Κι' ὅταν οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ ἔλεγαν στὸ Στάβαρη ὅτι θὰ πήραμε κακὴ διεύθυνσι, ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε, τρίζοντας τὰ δόντια του:

— Ποῦ θὰ μοῦ πᾶν οἱ κ...! Θὰ τοὺς τὸν ἀλλάξω τὸν ἀδόξαστο!

Κι' ἐκροτοῦσε τὸ μαστίγιό του.

Ἐταξε κατόπιν εἰς δύο φάλαγγας τὸ τάγμα. Δεξιὰ με λοχαγόν τὸν κ. Τσιμπούκη και ἀριστερὰ με λοχαγόν τὸν κ. Γαργαλίδην, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.

Στὴ μέση, καθάλλα στ' ἄλογό του, ἐβάδιζεν αὐτὸς, ὀρθός, σιητός, καμαρωτός-καμαρωτός, ἀφήνοντας τὴ γενειάδα του νὰ κυματίζη μισὴ ἀπὸ τὸν δεξιὸν και μισὴ ἀπὸ τὸν ἀριστερόν του ὄμων.

Ἐνῶ προχωρούσαμε ὄρες ἀρκετὲς — οὔτε ἴχνος ἐχθροῦ μπροστά μας — ὁ Στάβαρης ἀρχισε νὰ στενοχωρῆται και νὰ ψάχνεται.

— Ψάχνεται για νάβρη... τὸν ἐχθρό! μοῦ εἶπε κάποιος ἐπιλοχίας, πὺ εἶνε ἀντισυνταγματάρχης σήμερα.

Ἐπειτα εἶδαμε κάτι χειρονομίες νευρικές και ἔξαφνα ἀκούσαμε τὴ θροντερὴ φωνή του ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ἔως τὴν ἄλλη τῆς γραμμῆς:

— Ἀνάπαυσις!

Ἡ δυὸ φάλαγγες σταθῆκαν και οἱ ἄνδρες ἀκουμπισμένοι στὰ τουφέκια τους σκουπιζαν τὸν ἰδρῶτα τους, κάτω ἀπὸ ἕνα ἥλιο ἀνυπόφορο.

Σὰν ἐλύθησαν με τὸ πρόσταγμα τῆς «ἀναπαύσεως» τὰ δεσμά τῆς πειθαρχίας, ὁ κ. ταγματάρχης γύρισε στὸν πρὸς τὰ δεξιὰ του λοχαγό.

— Τσιμπούκη, τοῦ λέει, ἔχεις κανένα τσιγάρο;

Ὁ Τσιμπούκης ἐπῆρε ὕφος λυπημένο.

— Δὲν ἔχω, κύριε ταγματάρχα, τοῦ εἶπε.

Ὁ Στάβαρης ἔκαμε με τὸ χέρι του ἕνα σημεῖον δυσαρρεσκείας και ἐστράφη πρὸς τ' ἀριστερὰ του:

— Βρὲ Γαργαλίδη, ἔχεις κᾶνα τσιγαράκι;

Ἄλλο ὕφος θλίψεως και ἄλλη ἀπάντησις ἀρνητικῆ:

— Μόλις τὰ τελείωσα, κύριε ταγματάρχα.

Ἀμέσως τότε ἐπηκολούθησε μιὰ συνοφρύωσις, ἕνα φούσκωμα θυμοῦ, ἢ γενειάδα ἀναδεύτηκε, κρότησε πάλιν τὸ μαστίγιον και ἀκούσθηκε και πάλιν θροντώδης ἢ φωνή του:!

— Μὰ τότε τί ἀνάπαυσις και κολοκύθια εἶν' αὐτή!...

Και τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐδόθη ἢ διαταγή τῆς ἀμέσου ἐκκινήσεως με μιὰ κραυγὴ στὴν διαπασών:

— Πρρρροσοχή!

Και τὸ τάγμα ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΡΙΟΛΕΤΟ

Κι' ἐρχότανε τὸ κύμα και χτυποῦσε
στοῦ θράχου τὴν ἀλύγιστη καρδιά,
κι' ὁ Μπάτης δυὸ σονέττα τραγουδοῦσε
κι' ἐρχότανε τὸ κύμα και χτυποῦσε.

Και τὸ φεγγάρι μᾶς κρυφοκυττοῦσε
κ' ἦταν, θυμᾶμαι, ἀξέχαστη θραδυά...
Κι' ἐρχότανε τὸ κύμα και χτυποῦσε
στοῦ θράχου τὴν ἀλύγιστη καρδιά...

Κ. ΜΕΡΣΙΝΙΑΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΚΑΡΤΑ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Σοῦ εὐχομαι χρόνια πολλὰ για τὴ χρυσὴ σου τὴ γιορτὴ
κι' ἄς ξέχασες τοὺς ὄρκους, τὰ χᾶδια, τὰ φιλιὰ μας,
τὸ μάτι σου νοσταλγικὰ σὲ τοῦτο τ' ἄψυχο χαρτί
σὰν πέση, θὲ νὰ θυμηθῆς κάτι ἀπὸ τὰ παληὰ μας.

Κάτι ὠραῖο πὺ πέρασε, κάτι πὺ τώρα ἔχει χαθῆ
κι' ἔσυρε μέσ' τὸ διάβα του μιὰ μυστικὴ χαρὰ μας,
μὰ ὅσο κι' ἂν ξέχασ' ἢ καρδιά, ὅσο κι' ἂν ἔχη νεκρωσῆ
κάποτε-κάποτε χτυπᾶ για τὰ παληὰ ὄνειρά μας.

Ἄθελα μέσ' τὴ σκέψι σου θὰ φέρη κάτι μακρυνὸ
χρόνια πὺ πέρασαν τρελλὰ και φύγανε τρεχᾶτα
κάποιο θραδάκι βροχερὸ, κάποιο δρομάκι σκοτεινὸ
κεῖ πὺ σὲ πρωτοφίλησα, γλυκειὰ καστανομμάτα.

Μὰ τώρα ὁ χρόνος πὺ κυλᾶ και χάνεται γοργὰ
σβύνει κάθε ἀνάμνησι ἀπὸ τὰ περασμένα,
νοιώθω ἢ γλυκειὰ σου ἢ θύμησι νὰ σβῆ σιγά-σιγά
σὲ βλέπω πειὰ στὸ δρόμο μου σὰν ἄγνωστη ἀπ' τὰ ξένα.
Δ. Κ.

ΘΥΜΗΣΟΥ...

Θυμήσου: θράδυ ἦταν ὠραῖο
πὺ εἶμαστε κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι
νεράϊδα καστανή γεμάτη χάρι...

Μεθύσαμε: ἦτανε μοιραῖο,
γλυκὰ εὐωδιάζαν τὰ λουλούδια,
τ' ἀηδόνι ἔλεγε τρυγούδια...

Σὲ φίλησα: γιατί στ' ἀλήθεια
νάφταιγε, ἀρά γε, ἢ φύσι
πὺ γύρω πλούσια εἶχε ἀνθίσει;...

Τὸν ἔρωτα ἔνοιωσα στὰ στήθεια
κ' ἢ δυὸ καρδιές μας πλάϊ-πλάϊ
χτυποῦσαν στὴ νυχτιὰ τοῦ Μᾶη.

ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

ΓΙΑΤΙ;

Μᾶτια γλυκὰ μου γαλανὰ
ματάκια ἀγαπημένα,
πὺ κάθε βλέμμα σας γλυκὸ
ἦταν ζωὴ για μένα...

Γλυκὰ χειλάκια πὺ φιλιὰ
ἀμέτρητα εἶχα πάρει,
κάτω ἀπ' τὸ φῶς πὺ σκόρπιζε
τ' ὀλόχρυσο φεγγάρι...

Μᾶτια γλυκὰ μου γαλανὰ
ποιὲς θλίψες σᾶς κατέχουν;
γιατί στίς ἄκρες σας πικρὰ
δάκρυα πόνου τρέχουν;

Και σεῖς χειλάκια μου γιατί,
γλυκὰ κι' ἀγαπημένα,
στ' ἀντίκρυσμά μου μένετε
βουβά, σφιχτοκλεισμένα;

ΦΩΤΗΣ ΠΑΞΙΝΟΣ